

3467

פרוטרקורל מס' 12/ד

מישיבת ועדת הכלכלה, מיום ג', כ"ו בטבת תשי"ט
(6.1.59), בשעה 11.15.

נכחו:חברי הוועדה:

ב. אבניאל - היו"ר
ש. שורש
ע. איכילוב
מ. אונא
מ. אולמרט
א. תלמי
ב. אזניה
ג. שוקן
ש. פרלשטיין

מוזמנים:

ד"ר פישלר - מטעם משרד החקלאות
מר גוטגלט - " " "
מר ברגר - יועץ משפטי
מר פלקסר - מזכיר הוועדה

סדר-היום:

חוק המועצה לגידול אגוזי אדמה ושיווקם

היו"ר ב. אבניאל:

אני פותח את הישיבה.

אני מבקש את החברים לעיין בנוסח הסופי של סעיפים 21 ו-22, שנוסחו בהתאם למוסכם.

ש. שורש:

לי היתה הסתייגות בסעיף 22(2). אני רוצה להציע נוסח אחר שאולי נוכל להתאחד עליו: " (2) הקמת מפעלים, באישור השרים, למיון ואריזה של אגוזי אדמה ולכל מטרה אחרת הקשורים ביצואם וניהול קרנות למטרות אלה".

היו"ר ב. אבניאל:

היות ואני חושב שלא נוכל להתאחד סביב הנוסח הזה איני רוצה לפתוח בוויכוח. תגיש את ההסתייגות בנוסח שאחה מציע.

מר גוטגלט:

בפרוטוקול של הישיבה הקודמת לא נרשם שהממשלה מגישה הסתייגות לסעיף 21(ב).

סעיפים 21 ו-22 אושרו בנוסח מחוקק, כפי שהובא לוועדה בסיוט סיכום

הסתייגות לממשלה בסעיף 21(ב)

הסתייגות לחה"כ שורש בסעיף 22(2)

סעיף 23היו"ר ב. אבניאל:

אני מציע להוסיף אחרי המלה "המועצה" את המלים "בהתאם להחלטותיה".

מר גוטגלט:

סעיף זה נותן סמכות לוועד הפועל להחליט מי יחתום.

היו"ר ב. אבניאל:

גם מי שיוסמך לא יוכל לחייב את המועצה בכל דבר. הוא יכול לחייבה רק בהתאם להחלטותיה.

מר גוטגלט: כאן מדובר על זכות החלטה בשם המועצה. השאלה היא מי נותן את הסמכות הזו: המועצה או הוועד הפועל? אנחנו הצענו שהסמכות הזו יתן הוועד הפועל ולא המועצה.

ש. שורש: לא נראית לי הצעתו של חה"כ אבניאל. זה יכול להתפרש שעל כל סכום קטן צריכה להיות החלטה של המועצה.

היו"ר ב. אבניאל: אני מוכן להציע את הנוסח הבא: "מי שיוסמך לכך על-ידי הוועד הפועל יהיה ראוי לחתום בשם המועצה בכפוף לכל סיג שבהרשאה".

הצעת היו"ר, כנ"ל, לסעיף 23 - נתקבלה

סעיף 24

ע. איכילוב: עד היום יש שני תאריכים שהשתלטו בארץ: ה-31 בדצמבר וה-31 במרס. פה רצו לקשור את העניין עם העונה, אבל זה לא נכון, כי העונה אמנם מסתיימת ב-1 בספטמבר אבל המכירה לא מסתיימת והחשבונות לא מסתיימים. למה לא נקבע גם פה 31 בדצמבר או 31 במרס?

מ. אונא: מדוע בחרו דווקא בתאריך זה? אני חושב שהוא מאד לא מתאים.

מר פישלר: מתוך נסיון אני רוצה לומר שזה התאריך המתאים ביותר. כל הענף קשור ביצוא ותקופת היצוא מתחילה ב-1 בספטמבר ונגמרת ב-30 לאוגוסט. גם היום, בחור חברת הבוטנים המרכזת את היצוא, איננו יכולים לחת את החשבונות לפני סוף אוגוסט. תאריך זה מתאים למצב הענף.

ע. איכילוב: מה נוגעת הגשת החשבוך לעניין שנת התקציב של המוסד?

ש. שורש: אינני מתעלם מהעובדה שיש ריבוי של "התחלות שנה", אבל רובו של המשק החקלאי מנהל את חשבונותיו מ-1 באוקטובר. כל המאזנים של ההתיישבות העובדת הם מ-1 באוקטובר, פרט למשקי עמק בית-שאן ועמק הירדן. אם פעם תהיה ריפורמה כללית לגבי כולם נוכל תקן את הדבר גם בחוק זה.

מ. אונא: אינני יודע אם לא מוטב לקבוע במרס תקציב לכל שנה.

מר ברגר: עובדה שכל החשבונות בחקלאות מתנהלים לפי השנה החקלאית, החל בראש השנה בערך.

ב. אזניה: אני מציע לא לשנות את הנוסח.

ע. איכילוב: אני מציע לדחות את ההחלטה לשבוע הבא. אני אציע לגבי כל המועצות תאריך אחד.

ה צ ב ע ה

סעיף 24(א) נתקבל כהצעת הממשלה

זכות הסתייגות לחה"כ איכילוב

ע. איכילוב: לסעיף קטן (ב): אם המועצה לא אישרה תקציב השרים יכולים לאשר תקציב?

מר גוטגלט: לפעמים יש תקציב נוסף.

מר ברגר: השרים שמאשרים את התקציב הרגיל יכולים לאשר תקציב נוסף.

אם ראו צורך לאשר תקציב נוסף באמצע השנה יביאו אותו לאישור - כמו בכנסת.

ע. איכילוב:

הצעת חה"כ איכילוב, כנ"ל, לסעיף 24(ב) - נתקבלה

סעיף 25

ע. איכילוב:

ההוראה שבסעיף קטן (3) - לדרוש מסמכים המעידים על בעלות אגוזי אדמה - נראית לי מופרזת לגבי מגדל.

אני יכול להבין סעיף זה אם הוא מכוון למקרה שתופסים בוטנים בעגלה או במכונית; אך אם באים לחצרו של איכר - הוא צריך להראות מסמכים?

א. תלמי:

סעיף (2) נוסח באופן כל-כך רחב שהוא ייפה כוחו של "מי שהוסמך לכך" לתפוס כל דבר. מה ז.א. "לתפוס

כל דבר שיש יסוד סביר להניח שנעברה בו עבירה"? מי יחליט שזהו "יסוד סביר"? בוויכוח הכללי בכנסת הבאתי דוגמה שתפסו טרקטור, או אוטו, ומצאו שיירי בוטנים. אפשר להניח שהוא הוביל בוטנים, אבל הסחורה עצמה לא נתפסה. "יסוד סביר" זה פחות מהוכחה ונוסח כזה מאפשר, למשל, לתפוס את הטרקטור ולהחזיק אותו 90 יום (סעיף 26). כעבור 90 יום הוא יוחזר, כבודו יושב על כנו אבל את התפוס של ביטול 90 ימי עבודה איש לא יכסה. וכל זה לא על סמך הוכחה אלא על סמך "יסוד סביר".

ז. אונא:

אינני יכול להסכים לניסוח של הריי שא. בריי שא נאמר: "...רשאי, אם הוא משוכנע שהדבר דרוש כדי להבטיח

ביצועו של חוק זה...". ז.א. שזה תלוי רק בשיקול דעתו ואין אפשרות של בחינה אובייקטיבית. כאן צריך להיות נוסח אחר, כדי שהפקיד המוסמך ידע שגם הוא עלול לעמוד לבירור אם שיקולו היה מוטעה. כאן צריך לכתוב "היה יסוד סביר שהדבר דרוש כדי להבטיח ביצועו של חוק זה", או נוסח דומה לזה, כדי שהפקיד המוסמך לא יוכל לעשות דבר מתוך שרירות לה ואחר-כך יגיד: הייתי משוכנע.

בסעיף (1) צריך למחוק את המלה "בלבד", מפני שאם

מקום המשמש מגורים משמש גם בית-מלאכה לגבי זה היינו הר, גם במקרה זה צריך להשיג צו מבית-המשפט.

בסעיף (2) צריך להיות נוסח הרבה יותר מוגדר:

"לתפוס דבר שנעברה בו עבירה לפי חוק זה"; אם לא ברור אם נעברה בו עבירה צריך ללכת בדרך הפרוצדוראלית הרגילה.

ג. שוקן:

לסעיף (2): אינני מתאר לעצמי שצריך לתפוס הרבה דברים בקשר לביצועו של חוק זה. אני חושב שיצטרפו לתפוס או אגוזי אדמה או מסמכים, דברים אחרים לא באים בחשבון. אינני מבין מדוע נחוץ לתפוס מכונית משא או טרקטור, כדי להבטיח ביצועו של חוק זה. אני מציע להגביל סעיף זה רק לגבי אגוזי אדמה ומסמכים.

אני חומך בהצעת חה"כ אונא למחוק את המלה "בלבד"

בסעיף (1).

מ. אולמרט:

אין ספק שבסעיף (2) מתכוונים רק לבוטנים. אין שום דבר אחר שנחוץ לתפוס - לא טרקטור ולא עגלה.

חה"כ איכילוב אינו צודק בהערתו לסעיף (3): מדוע

ידרשו מסמכים-בעלות ממגדל בוטנים? לאכר יש הוכחה פשוטה: רשום מה הוא זרע, הוא לא חייב להראות מסמכים. דבר זה צריך להשתמל מהסעיף. המועצה לשיווק חדע כמה זרע כל מגדל. כמוכן שאם תפסו בוטנים אצל אדם שאינו אכר, הוא צריך להראות מסמכים.

מר גוטגלט:

מחיקת המלה "בלבד" בסעיף (1) עלולה לגרום קשיים. אדם יוכל לעקוף את החוק על-ידי כך שמבית-מלאכה

יעשה מקום מגורים פיקטיבי. נוסח זה העתקנו מחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, אשר נתקבל על-ידי ועדת הכלכלה.

לא מובנת לי הצעת חה"כ אונא: להטיל אחריות על המבקר

במקרה וטעה בשיקול-דעתו. בפני מי תהיה האחריות שלו? האם אפשר יהיה לחבוע אותו לדין על-כך? אני חושב שזו הצעה שלא יכולה להתקבל.

אשר לסעיף (2), ברור לנו שמדובר בעיקר באגוזי אדמה ובמסמכים, אבל יכול להיות גם עוד דבר. אנחנו איננו מעוניינים לתפוס כלי-רכב ומוכנים להוציא בפירוש את האפשרות לתפוס כלי-רכב.

א. תלמי: מכונה לקילוף בוטנים זה כלי רכב?

מ. אולמרט: אני מציע לאחד סעיפים (2) ו-(3).

ש. שורש: לי נראה שהמלה "בלבד" נחוצה. בסעיף (1).

בסעיף (2) אני מוכן לומר שאפשר לתפוס אגוזי אדמה ולא כל דבר.

בסעיף (3) אפשר להוסיף שמותר גם לתפוס מסמכים (ולא רק להראות) ואז סעיף (2) יחול רק על אגוזי אדמה.

היו"ר ב. אבניאל: אני מציע למחוק את המלים "אם הוא משוכנע". הנוסח יהיה "...רשאי, אם הדבר דרוש כדי להבטיח ביצוע של חוק זה" וכו'. כלומר, המבקר לא יוכל להגיד סתם "הייתי משוכנע", אלא יש בחינה אובייקטיבית "אם הדבר דרוש כדי להבטיח ביצוע של חוק זה!"

מר גוטגלט: אינני חושב שזה יכול לתת מקום לערעורים.

היו"ר ב. אבניאל: אינני יודע זאת, אבל אם מתר ייעשה דבר שרירותי ומישעו יגיש משפט נגד המבקר - יפסיד המבקר את המשפט מפני שלשופט האפשרות לקבוע שמבחינה אובייקטיבית המעשה לא היה דרוש כדי להבטיח ביצוע של חוק זה.

ש. שורש: מה הנוסח בחוקים אחרים, למשל בחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים?

מר גוטגלט: אותו נוסח שמופיע בהצעה שלנו.

היו"ר ב. אבניאל: אנחנו לומדים מהמציאות ומתקדמים. חוץ מזה חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים הוא חוק חירום ואילו חוק זה אינו חוק חירום. נציגי הרוב טענו שזה חוק חירום.

ב. אזניה: כאשר עמדנו היום - במבנה הקונסטיטוציוני של מדינת ישראל, ללא קיום של טריבונאלים אדמיניסטרטיביים - בפני בעיה משפטית מובהקת: על מה אפשר להגיש בג"ץ ועל מה אי-אפשר להגיש בג"ץ, נהגנו עד עכשיו, בכל החוקים ללא יוצא-מן-הכלל, לתת שיקול דעת לאדמיניסטרציה בתחומי סמכותה. וכאשר האדמיניסטרציה מופיעה ואומרת: אנחנו שקלנו, היא לא נתפסת במלה הקדושה "שקלנו", אלא אומרת! שקלנו כך וכך, ואז אין בודקים אם השיקול הוא נכון אלא אם היה שיקול. כאשר כתוב "אם הוא משוכנע", לא מספק שהפקיד יגיד: הייתי משוכנע, תאמין לי, אלא הוא צריך להוכיח שטח ועמל, שהיה לו שיקול אשר שכנע אותו.

במשך 10 שנות המדינה למדנו את העניין של בג"ץ. גם בנוסח זה - אם הוא משוכנע - יש הגבלה וההגבלה היא זו: אם בית הדין הגבוה לצדק קובע שלא היה כאן שיקול דעת אלא היתה כאן שרירות, על אף נוסח זה הוא יכול לעשות את הצו על תנאי להחלטי ופוסל. לא צריך לעורר את הרושם שנוסח זה, "אם הוא משוכנע", זהה עם שרירות. הנוסח הזה זהה עם שיקול דעת והאדמיניסטרציה צריכה להוכיח שהיה שיקול-דעת. לאחר שהיא מוכיחה שהיה שיקול דעת אין יותר מקום לבג"ץ.

א. תלמי: יכול להיות שלאחר ההסברה של חה"כ אזניה אנחנו יודעים מה זה "משוכנע", אבל כל שופט בישראל, שיודע עברית, יתרשם מהמלה הזאת כמו שאנחנו התרשמנו לפני ששמענו את ההסבר של חה"כ אזניה.

ב. אזניה: מה שאני אמרתי מבוסס על פירוש של שופטים.

א. תלמי: האם חשוב לבית-המשפט מדוע הוא שוכנע או אם הדבר נוגד את החוק? - לבית-המשפט חשוב אם הדבר נוגד את החוק. השקפתו של האיש אינה מעניינת אותו. הוא צריך להוכיח שהדבר נוגד את החוק. אינני יודעת מדוע חה"כ אזניה רוצה שהשופט ישפוט על אף הנוסח בשעה שיותר נוח שהשופט ישפוט לפי הנוסח.

מ. אונא:

בדרך-כלל, בחוקים אחרים, סמכות כזו נמסרת לאדם שהוסמך על-ידי השר. במקרה זה האדם יהיה מוסמך על ידי המועצה. בזה אני רואה הרחבה ניכרת. עד למאד של המושג "אדמיניסטרציה". אם האיש יוסמך על-ידי השר אני יודע שלשר יש אחריות פרלמנטרית בפני הכנסת ואני יכול להיות שקט שהשר ידאג לכך; אבל אם הוא יוסמך על-ידי המועצה נראה לי שזו הרחבה אשר צריך להזהר ממנה.

הייתי מסכים גם לנוסח האומר: "אם יש יסוד סביר

להניח כי הדבר דרוש כדי להבטיח ביצועו של חוק זה", כי במקרה זה ישנה קונקרטיזציה של הענין. במקרה זה האדם שהוסמך יצטרך לשאול את עצמו האם יש במקרה קונקרטי זה יסוד סביר. "משוכנע" זו דרגה יותר נמוכה ויותר גלתי אחראי

ג. שוקן:

אני נוטה לסברה שאי-אפשר לבטל את המלים "אם הוא משוכנע", כי אחרת, כל עוד לא נעברה עבירה, אפשר לטעון שזה לא נחוץ כדי לבצע חוק זה.

למרות ששמענו את ההסבר של חה"כ אזניה היה רצוי לשמוע חזרה-דעת משפטית. אני מבקש את היועץ המשפטי שיסביר לנו מה פירוש "משוכנע"; האם בית-המשפט נכנס לדיון בשאלה אם לאיש היה יסוד להיות משוכנע, האם לא מספיק שהוא אומר: הייתי משוכנע?

חנו"ר ב. אבניאל:

את היועץ המשפטי בין כה נזמין, כי גם לאחר ההסבר של חה"כ אזניה יש דעה שנוסח זה רחב מדי ומאפשר שרירות.

עם זאת אני מציע לכל החברים ולנציגי הממשלה לקבל את הנוסח הבא: "רשאי, אם יש יסוד סביר להניח שהדבר דרוש וכו", אני חושב שנוסח זה אינו מפריע לממשלה ומצד שני הוא מספק את רצון החברים, הרוצים שהפקיד יהיה קצת "קשור" במודד אובייקטיבי.

מר ברגר:

אני מציע: "אם היה לו יסוד סביר".

חנו"ר ב. אבניאל:

אני מוכן לקבל את התיקון.

הצעת מר ברגר, כנ"ל, לפעיק 25 - נחקבלה

מר גוטגלס:

אחרי המלים "ביצועו של חוק זה" הושמטו בטעות המלים "או התקנות או הכללים שהותקנו לפי חוק זה". אני

מבקש להוסיף מלים אלה.

ההצעה הנ"ל, ברישא של סעיף 25 - נחקבלה

הוחלט למחוק את המלה "בלבד" בסעיף (1)25

זכות הסתייגות לממשלה

מר גוטגלס:

גם בסעיף (2)25 אני מבקש להוסיף אחרי המלים "לפי חוק זה" את המלים "או התקנות או הכללים שהותקנו לפי חוק זה".

ההצעה הנ"ל נחקבלה

חנו"ר ב. אבניאל:

לאור ההצעות שהוצעו אני מציע את הנוסח הבא לסעיף (2)25: "לתפוס אגוזי אדמה, שיש לו יסוד סביר להניח שנעברה בהם עבירה לפי חוק זה, או התקנות או הכללים שהותקנו לפי חוק זה, או מסמכים הקשורים בהם".

סעיף (2)25 אושר בנוסח הנ"ל

מר גוטגלס:

אני רוצה לחזור לסעיף (1)25. היות וצמצמו תחולת סעיף (2)25 רק לגבי אגוזי אדמה ומסמכים אני

מציע להוסיף בסעיף (1)25 אחרי המלים "להכנס לכל מקום" את המלים "לרבות כלי רכב". זה יאפשר לעצור כלי-רכב.

ש. שורש: דומני שמוטב להוסיף את המלים "לערוך חיפושים בכלי רכב בדרכים".

הוחלט להוסיף את הפסקה הנ"ל בסעיף 25(1)

סעיף 26

ע. איכילוב: ישנו דבר אחד שאינני מוצא לו כיסוי. אני רוצה להבטיח שסחורה לא תהיה ניזוקה. אמנם כתוב שהמועצה חטפלה בדבר שנחפס "בדרך בעלים", ואני מניח שזו הכוונה, אבל אני חושב שצריך להיות סעיף מיוחד לפיצויים. אני רוצה להדגיש עוד יותר את החובה של טיפול בדרך בעלים. אם סחורה שנחפסה נשמה או ניזוקה - והיא שייכת למישהו או בית-המשפט הכיר בזכותו של מישהו - על המועצה לשלם פיצויים. אני מציע שיהיה סעיף נפרד לכך.

מ. אונא: אינני יודע מדוע צריך לחכות 90 יום. קודם צריך להבטיח שהאדם ממנו לקחו את הסחורה יוכל מיד להגיש בקשה לבית-המשפט לשחרר את הסחורה ובית-המשפט יחליט אם הסחורה צריכה להיות נשמרת או לא.

כמו כן צריך להבטיח שהתביעה תגיש את תביעתה תוך זמן קצר ביותר (אם בכוונתה להגיש תביעה).

ש. שורש: נדמה לי ש-90 יום הוא הזמן המכסימלי בו אפשר להגיש תביעה.

היו"ר ב. אבניאל: סעיף (ב) קובע שאם הסחורה נשמדה או ניזוקה תשלם המועצה פיצויים. אולם אם היא החזיקה אותה 90 יום ועל-ידי כך מנעה מבעלה אפשרות מכירתה, האם אין בכך נזק שמחייב חשלום פיצויים?

ש. פרלשטיין: לא נראה לי הריזשא של סעיף 26(א) הקובעת "דבר שנחפס לפי סעיף 25, מותר להחזיק בו עד שבית משפט... יחליט מה ייעשה בו". יכול להיות שתוך כדי המתנה זו יפסיד בעל הסחורה את האפשרות לייצא את סחורתו. מדוע צריכים להחזיק את הסחורה? האם לשם הוכחה יחזיקו 10 אלפים טון בוטנים?

לי נראה שצריך לשנות סעיף קטן (א) וכך לדאוג לכך שבעל הסחורה יקבל פיצויים במקרה של נזק.

ב. אזניה: אנחנו צריכים למצוא מוצא לקיצור זמן התביעה. מוטב שבית-המשפט יטפל בעניין ויזדרז בטיפולו. אני מציע לקצר את התקופה בסעיף 26(א) עד חודש ימים. אם האדמיניסטרציה לא תגיש תביעה תוך חודש תוחזר הסחורה.

ע. איכילוב: יש להבדיל בין התביעה שמגישה האדמיניסטרציה ובין התביעה שמגיש האדם אצלו נחפסה הסחורה. פה מדובר על תביעה שמגישים נגד מי שנחפסה אצלו הסחורה. לדעתי אפילו חודש ימים זה תקופה ארוכה מדי. תוך שבוע אפשר להגיש תביעה.

אולם יכולה להיות גם אפשרות שניה - הגשת תביעה נגד תופסי הסחורה. החוק הזה מבטיח רק האפשרות הראשונה ולא השניה. יש להבטיח גם את השניה.

יש ומסיבות שונות בעלי הסחורה מעלימים את בעלותם. במקרה זה אני דואג לסחורה, שהיא לא תינזק. כאשר הבעל לא ידוע וזה אורך חודש כדי לזהותו, בינתיים יש לטפל בסורה זו כפי שמטפלים בכל סחורה אחרת.

ש. שורש: לי גם כן נראה שהתיקון העיקרי צריך להיות 30 יום במקום 90 יום.

בסעיף (ג) ניתנת למועצה הרשות לשווק אגוזי אדמה שנחפסו. היא יכולה לשווק גם אגוזי אדמה שנעלוהם לא ידועה. אחרי המשפט יחליט בית-הדין למי צריך לחת את הכסף. אני מציע להגיד בסעיף זה שיש זכות לבעל הסחורה לבקש מהמועצה שיווק הסחורה שנחפסה.

אולי נוסיף אחרי המלים "בדרך בעלים" את המלים "לרבות מכירה".

ב. אזניה:

זה הרי נאמר בסעיף קטן (ג). אם המועצה תמצא לנכון היא תמכור את הסחורה.

היו"ר ב. אבניאל:

בסעיף קטן (ג) כתוב "המועצה רשאית"; אולי אפשר להוסיף: "ולפי בקשת הבעלים אף חייבת".

ב. אזניה:

זה לא ניתן. זה תלוי בחנאי המכירה.

ד"ר פישלר:

אני מקבל את המועד של חודש, להגשת התביעה, במקום 90 יום. אולם הייתי מציע לאפשר הארכת המועד הזה על-ידי החלטת בית-המשפט, כי לפעמים יש מקרים שאי-אפשר להספיק להכין את התביעה במשך 30 יום.

מר גוטגלט:

אשר לחשש שמא הסחורה תינזק, אני חושב שחשש זה אינו מוצדק, משום שעצם קיומה של המועצה הוא לשם שיווק אגוזי אדמה, היא מעוניינת לשווק אותם ככל האפשר מהר יותר.

השאלה היא חודש או שבועיים. אולי אתם יכולים להגיש תביעה תוך שבועיים?

היו"ר ב. אבניאל:

בדרך-כלל התביעה הכללית מגישה את המשפט וכידוע יש סחבת. הייתי מסכים לשבועיים אם תינתן אפשרות להאריך את המועד על-ידי צו בית-המשפט.

מר גוטגלט:

האם אין סתירה בין מה שנאמר בסעיף קטן (א), דהיינו "דבר שנחפס... מותר להחזיק בו עד שבית משפט... יחליט מה ייעשה בו" ובין הנאמר בסעיף קטן (ג) - "המועצה רשאית למכור אגוזי אדמה שנחפסו"?

ש. פרלשטיין:

דמי המכירה יהיו במקום הבוטנים עצמם.

מר גוטגלט:

אולם בסעיף קטן (א) נאמר שבית המשפט יחליט מה ייעשה בדבר שנחפס, כלומר באגוזי האדמה עצמם, שהם בבחינת דבר מוחרם שאסור לנגוע בו.

ש. פרלשטיין:

הוחלט לכתוב בסעיף 26(א) "שלושים יום" במקום "חשעים יום"

אני חוזר על הצעתי שאם מי שנחפסה אצלו הסחורה הגיש תביעה ובאי כוח המועצה לא הגישו תביעה נגדית - ייחשב המשפט שלו כמשפט סופי בענין.

ע. איכילוב:

לשם מה? הרי כתוב שיוחזר הדבר שנחפס.

היו"ר ב. אבניאל:

יחזירו לו רק אחרי חודש.

ע. איכילוב:

זוהי תיאוריה. אתה יודע שתוך שבועיים לא יהיה משפט.

ד"ר פישלר:

כתוב "מותר להחזיק בו עד שבית-המשפט יחליט מה ייעשה בו".

ב. אזניה:

אני מציע להוסיף סעיף קטן (ד) בזו הלשון: "המועצה חייבת למכור אגוזי אדמה, שנחפסו לפי סעיף הוראות סעיף זה יחולו על דמי המכר כאילו היו דבר שנחפס".

ש. שורש:

אני מרחיק לכת: "המועצה תטפל באגוזי אדמה שנחפסו כבסחורה רגילה שנמסרה לשיווק".

מר ברגר:

מ. אונא:

יכולה להיות התנגדות מצד הבעל למכירה.

א. חלמי:

לא יתכן שהמועצה תמכור סחורה באין הסכמת הבעלים.
יכול להיות שאלה זרעים שנועדו לזריעה ולא למכירה.
לכן מוכרחים להוסיף "בהסכמת הבעלים".

ה"ר פישלר:

סעיף קטן (ב) עונה על כך: "דבר שנחפס לפי סעיף 25
תטפל בו המועצה בדרך בעלים". ז.א. שהיא יודעת
מה למכירה ומה נועד לזריעה. "בדרך בעלים" פירוש הדבר שהיא צריכה לטפל
בסחורה בדיוק כמו הבעלים עצמם.

בסעיף קטן (א) אחרי המלים "מוחר להחזיק בו"
צריך להוסיף "או תמורתו", למקרה שהסחורה נמכרה.

ע. איכילוב:

אני רוצה לנמק את הצעתי בקשר להגשת תביעה.
אמנם חייבת המועצה להגיש תביעה חודש ימים מיום
התפיסה, אבל הכירור המשפטי יכול להדחות לעוד חדשים. מאידך, האיש שאצלו
תפסו את הסחורה הגיש תביעה בו ביום וקבעו את המשפט לעבור שבועיים,
כלומר הוא מקדים את הפרוצדורה.

ה"ר פישלר:

יש פה אי-הבנה מנקודת ראות מבנה החוק. אין אפשרות
למי שיש סחורה למכור אותה באופן חופשי, השיווק נעשה
רק על-ידי המועצה. לא פוגעים בשום זכות אם המועצה ממשיכה לטפל בסחורה.
גם אם האדם הזה יזכה בבית-המשפט ויקדים את הפרוצדורה המשפטית הוא לא יכול
לקחת את הסחורה ולמכור אותה בעצמו.

ע. איכילוב:

מאחר שאנחנו קבענו מה פירוש "מגדל" צריך לכתוב
סעיף זה - והחוק כולו - לא חל על כמות אגוזי אדמה
שאינה עולה על 100 ק"ג.

הו"ר ב. אבניאל:

האם יש אפשרות לתפוס כמות שהחוק אינו חל עליה?

מר גוטגלט:

אין כל הגבלה לגבי תפיסת כמויות.

הו"ר ב. אבניאל:

צריך להכניס תיקון שמוחר לתפוס רק כמות העולה בקנה
אחד עם ההגדרות בסעיף 1.

מר גוטגלט:

אז צריך להגדיר את הכמות.

ש. שורש:

צריך לכתוב שאפשר לתפוס לא פחות מ-150 ק"ג.

מר גוטגלט:

להלכה אפשר לתפוס פחות מזה, אבל למעשה זה לא יהיה.

מ. אונא:

אני לא רואה אפשרות להגביל את הכמות, כי יתכן
והפקח מצליח לתפוס רק שק אחד מכמות גדולה, שעליו
הבעל לא יכול להביא הוכחות מניין השק הזה.

הו"ר ב. אבניאל:

בסעיף קטן (ב) אני מציע להוסיף "או נגרם לו הפסד
בדרך אחרת".

ב. אזניה:

אם ניתנת האפשרות למכור את הסחורה שנחפסה אין צורך
בחוספת זו.

ש. שורש:

צריך להיות סעיף מיוחד המאפשר לבעל הסחורה לדרוש
מכירתה לפי יזמתו.

א. חלמי:

אני מציעה בכל-זאת להוסיף: "וכן אם נגרם לבעליו
הפסד אחר". יתכן שהמועצה תמכור זרעים שלא נועדו
למכירה. האזרח צריך להיות מוגן מפני הפסד כלשהו שאי-אפשר לחזותו מראש.

מר גוטגלט: זה יהיה בלם רציני לפעולות הפיקוח של המועצה. אם לא נכתוב זאת יש אפשרות לתבוע פיצויים לפי החוק הכללי על מעשה שנעשה בניגוד לחוק.

הוחלט להוסיף בסעיף 26(ב) את המלים "או נגרם לו הפסד אחר"

הסתייגות לממשלה

ש. שורש: אני מציע להוסיף סעיף קטן (ד) בזה הנוסח:
"המועצה חייבת למכור אגוזי אדמה, שנחפסו לפי סעיף 25, לפי דרישת הבעלים. הוראות סעיף 26(א) יחולו על דמי המכר כאילו היו דבר שנחפס".

מר ברגר: במקום "למכור" אני מציע לכתוב "לטפל באגוזי אדמה אלה כבאגוזי אדמה אחרים".

הוחלט להוסיף בסעיף 26(ג) את המלים "ולפי דרישת הבעל לטפל בהם כבאגוזי אדמה אחרים".

(הישיבה ננעלה בשעה 13.00)